

Veldje

Het was de afgelopen tijd druk op het voetbalveldje bij ons in de straat. Eerst de vakantietijd en later nog weken lang mooi weer, trok de kinderen naar buiten. Vanuit ons huis horen we de geluiden van spelende kinderen, het plezier, de ruzietjes en de stuiterende ballen. De één met een Ajax shirt en bij de volgende staat er Messi op zijn rug. Op 't veldje kan het allemaal: van voetballen tot picknickende meisjes op een kleedje. Mijn dochter speelde er ook veel, sprak er af met vrienden en kreeg er haar eerste valentijnscadeautje van een verliefd klasgenootje. Ondertussen is ze negentien, speelt ze niet meer buiten en gaat haar tijd op aan studie en uitgaan. Een andere fase.

Mijn zoon is vijftien, en zou daarentegen maar wat graag met vrienden voetballen op 't veldje. Hij is ernstig ziek, ligt thuis in bed of zit op de bank. Te moe, teveel pijn en aan vier infuuspompen gebonden. Hij hoort de vrolijke geluiden van buiten natuurlijk wel. Heel soms zegt hij er iets over. Maar nog vaker zie ik in zijn ogen het gemis, de pijn van het niet meer kunnen. Niet meer kunnen voetballen, niet meer naar school kunnen, nog maar een paar wankele stapjes kunnen

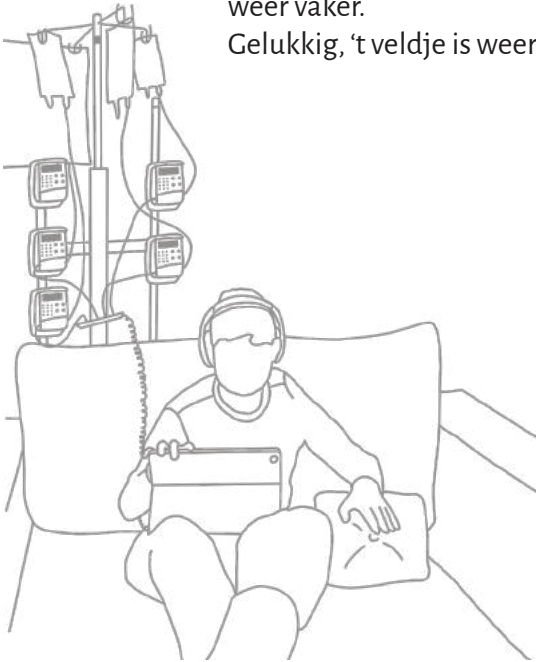
lopen. Niet het leven kunnen leven zoals hij dat graag zou willen.

Hij speelt een spelletje, rust uit, leest een boek en rust weer uit. Klagen doet hij niet. Hij neemt iedere dag zoals hij komt en over de pijn: 'Mama, ik ben er aan gewend hoor, aan die erge pijn in mijn lijf, maak je maar geen zorgen.'

Zou hij, net als ik bij hem, de pijn in mijn ogen zien? Ik hoor mezelf zeggen: 'Nee hoor lieverd, geen zorgen. Wij maken het gewoon hier binnen samen gezellig.' Maar wat zou ik hem graag horen roepen: 'Doei mam, ik ben naar 't veldje.'

De schoolvakantie is allang voorbij en het regent weer vaker.

Gelukkig, 't veldje is weer leeg.

Operatie

Vlak voor kerst moest mijn zoon geopereerd worden. Niet leuk en al helemaal niet vlak voor kerst. Toch had dit moment een reden; zijn wens om één keer in zijn leven een jaar lang niet naar de operatietafel te hoeven. Voor 2018 was dat al ruimschoots mislukt, dus hopelijk gaat 2019 operatievrij worden. We doen in ieder geval een goede poging tot. De artsen in het Amsterdam UMC kennen hem goed en zo kwam het dat alles op alles gezet werd om vóór 2019 te opereren.

In zijn leven is hij al tientallen malen naar de door hem (natuurlijk) fel gehate operatiekamer gereden. De laatste tijd wordt hij steeds bozer op zijn falende lichaam, het altijd maar moeten ondergaan van allerlei onderzoeken en operaties. Hij wil niet moe zijn, is klaar met pijn hebben en bang zijn. Hij wil léven!

Eenmaal op de afdeling opgenomen, werd alles nog eens met hem doorgesproken. Zijn angst groeide, we stelden gerust en stonden hem bij zoveel we konden. Het was niet genoeg, want: 'Mama, ik ben toch niet dood als ik wakker word?'

Met het bed door de gangen lopende, richting het OK-complex, verstarde zijn blik. Hij sloot zich af, wisten wij uit ervaring. Ik voelde zijn angst door mijn eigen lijf schieten maar hield me sterk. Hij had mijn steun nodig. Ik wist dat sussende woorden of goedbedoelde afleidende grapjes de angst niet meer zouden helpen verminderen.

De operatie-crew kent hem en was dan ook niet verbaasd toen hij zei dat mama alle medicatie eerst moest controleren voor ze hem in slaap mochten brengen. Ze wisten dat hém zo lang mogelijk de regie geven, zou helpen zich rustiger over te geven aan de slaap die hem zo zou overvallen.

Tijdens de verplichte time-out procedure vroeg de chirurg hem tot slot of hij nog een vraag had.
‘Ja, mag ik hier weg?’

Huisarts

Gisteravond kwam onze huisarts bij ons thuis langs. Iedere paar maanden drinken we samen koffie en spreken we over de roerige tijd waarin we zitten. Waar we begin dit jaar hardop hoopten op een operatievrij jaar voor onze zoon, weten we nu dat we dat nooit meer hardop zullen durven zeggen. Afgelopen tijd hebben we hem meerdere malen naar de operatiekamer moeten brengen en keer op keer zagen we dat het hem meer kostte dan opleverde. Zijn zieke lijf wordt steeds zieker, terwijl zijn hoofd nog zoveel wil. Dat doet veel met hem. Dat doet veel met ons als gezin.

De machteloosheid wint het weleens van het positief blijven en de schouders 'eronder' hangen wel eens. Gelukkig zijn dat momenten. Maar je gal kunnen spuwen en je verdriet kunnen uiten - naast bij alle specialisten, ook bij je huisarts - is fijn en helpend.

Mijn beste vriend is huisarts en van hem weet ik dat hij dat vooral wilde worden om gezinnen 'levenslang' te volgen en bij te staan. Dat maakt het huisartsenvak ook zo mooi, denk ik; een huisarts ziet vaak het hele gezin, voor een lange periode.

Als huisarts heb je steeds meer taken. De zorg voor patiënten thuis wordt steeds complexer en de regelgeving steeds ingewikkelder. Om binnen dat alles écht oog voor je patiënten te houden, is goede zorg vanuit je hart leveren.

Bij vrienden of naasten willen we niet altijd maar praten over die grote zorgwolk boven ons hoofd. We willen ze niet belasten en bovendien willen we zelf ook heel graag júist bezig zijn met andere dingen als we met vrienden zijn.

We spraken gisteravond over onze zorgen en angsten. De toekomst en keuzes, werk en het gezin, er was ruimte voor alle facetten en oog voor iedereen in ons gezin.

Onze huisarts denkt dat hij niet veel voor ons kan betekenen.
Hij vergist zich.